

Sygn. akt V CSK 190/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S.
A. w W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości położonej w W. przy ul. S.
o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2018 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 października 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na potrzebie wykładni wskazanych w skardze przepisów ustawy

z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, uznając za potrzebne jednoznaczne ustalenie granic przestrzennych przyłącza wodociągowego. Ponadto strona skarżąca powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego oceny, czy możliwe jest w ramach swobody umów dokonywanie rozliczeń na podstawie odczytów wodomierza głównego, który znajduje się u innego odbiorcy.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Kwestia granic przestrzennych przyłącza wodociągowego została już precyzyjnie wyjaśniona w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2017 r., III SZP 2/16, OSNP 2018/1/10, gdzie przyjęto, że przyłączem wodociągowym w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 328) jest przewód łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług na całej swojej długości. Sąd Okręgowy uznał w zaskarżonym orzeczeniu, iż możliwe jest dostarczanie wody i rozliczanie się z odbiorcami za pomocą jednego przyłącza wodociągowego, na którym znajduje się jeden wodomierz główny. Nie można zatem przyjąć, że zachodzi potrzeba wykładni wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów.

Nie może być też mowy o występowaniu w sprawie zagadnienia prawnego. Wynika to z założenia wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że to strona skarżąca zawarła porozumienie, na podstawie którego zgodziła się rozliczać dostawy wody na podstawie wskazań wodomierza głównego znajdującego się na innej nieruchomości, choć w ramach jednego przyłącza. Porozumienie to zostało zawarte z inną wspólnotą mieszkaniową, a następnie za zgodą skarżącej wpisane do umowy ze stroną powodową. Próba podważenia tego zobowiązania przez powołanie się na ograniczenia w zasadzie swobody umów, w sytuacji gdy skarżąca nie regulowała dokonywanych względem niej i zgodnych z zawartym porozumieniem naliczeń musi budzić wątpliwości. Przedstawione zagadnienie prawne jest także bezprzedmiotowe wobec określonej w wyżej cytowanej uchwale Sądu Najwyższego definicji przyłącza wodociągowego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj